

Arrest

nr. 74 512 van 31 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, die allen verklaren van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 maart 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. DANNEELS, die *loco* advocaat C. VERBROUCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 september 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

1.2. De verzoekende partij krijgt op 8 maart 2011 een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 25 maart 2011 beslist het bestuur tot de onontvankelijkheid van voornoemde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds februari 2008 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, sociale en emotionele banden zou opgebouwd hebben in België, dat haar nieuw leven in België zou zijn, dat de kinderen België als hun land zouden beschouwen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Verzoekster beweert dat zij van jongs af aan het slachtoffer is geweest van slavernij, een gedwongen huwelijk, seksueel geweld en beweert dat zij ingeval van terugkeer onvermijdelijk gediscrimineerd zal worden. Ze beweert dat haar moeder haar is komen opzoeken en dat haar moeder haar heeft meegedeeld dat haar schoonfamilie haar en haar minnaar wil doden gezien verzoekster hun eer heeft geschaad. Echter, betrokkene legt geen persoonlijke bewijzen voor die deze beweringen kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De brief van haar sociaal assistente d.d. 25.06.2010, de verschillende artikels over de situatie van Algerijnse vrouwen van onder andere Amnesty International en Human Rights Watch en het attest van Dr. H. N. d.d. 25.05.2010 werden niet weerhouden door de bevoegde instanties en kunnen dus niet als een persoonlijk bewijs dienen voor de door haar aangehaalde problemen. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

De bewering dat betrokkene stapelverliefd werd op een Irakees die het statuut van subsidiaire bescherming heeft bekomen, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene; de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven.

De bewering dat zij elke band met haar vader en broers verbroken heeft maar nog een zeker contact behoudt met haar moeder vormt geen buitengewone omstandigheid waardoor het voor haar zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ongeveer 33 jaar in het land van herkomst en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar eerste asielaanvraag werd afgesloten op 07.01.2009 met een beslissing van weigering van verblijf door de Dienst Vreemdelingenzaken. Haar tweede asielaanvraag werd op 02.03.2011 afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire beschermingsstatus'.

De duur van de procedures — namelijk ongeveer vier maanden (eerste procedure), ongeveer acht maanden (tweede procedure) — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden."

en

"Op 02/03/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpen de verzoekende partij de schending op van de artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de motiveringsplicht, het 'beginsel van de bewijskracht van geschreven stukken', en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing geen duidelijke beslissing bevat, maar enkel de redenen omschrijft van deze beslissing. De verzoekende partij kan niet met zekerheid uitmaken of haar aanvraag op grond van artikel 9bis onontvankelijk dan wel ongegrond zou zijn. De verzoekende partij betoogt dat *"met betrekking tot een regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis tegenpartij steeds een dubbel onderzoek (dient) te voeren, enerzijds een onderzoek naar de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag of er m.a.w. buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de aanvraag in België te rechtvaardigen, en anderzijds een onderzoek naar de gegrondheid van de aanvraag. De buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde"*. De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing onduidelijk en onnauwkeurig is omdat de verwerende partij niet duidelijk vermeldt wat de beslissing is – onontvankelijk dan wel ongegrond –

en bovendien in de motivering zowel doelt op de buitengewone omstandigheden als de motieven ten gronde. De bestreden beslissing schendt volgens de verzoekende partij dan ook de motiveringsplicht en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betoogt verder dat haar medische toestand wel degelijk een buitengewone omstandigheid kan uitmaken waardoor een regularisatieaanvraag in België kan ingediend worden, ook al bestaat er een aparte procedure voor medische regularisatie op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij verwijst naar een Franstalig arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 42 699 van 29 april 2010. *In casu* zou een terugkeer naar Algerije voor gevolg hebben dat de psychologische toestand van betrokkene zou verergeren en dat de huidige medische begeleiding onderbroken zou worden. Logischerwijze moet men naar analogie besluiten dat de verzoekende partij onmogelijk terug naar Algerije kan omdat de onderbreking van de medische begeleiding die ze vandaag geniet ernstige en onomkeerbare gevolgen zou hebben. Daarom schenden de bestreden beslissingen artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij stelt verder dat de bestreden beslissingen geen rekening houden met de brief van 25 juni 2010 van de sociaalassistent van de verzoekende partij, noch met het medisch attest van Dr. H.N. Het toepassingsgebied van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat nochtans verschilt van het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg komen de elementen die volgens het Commissariaat-Generaal niet in aanmerking komen voor de erkenning als vluchteling, wel in aanmerking om de regularisatie op grond van artikel 9bis te rechtvaardigen. De verwerende partij heeft het argument van de verzoekende partij, en in het bijzonder het medisch attest van Dr. H.N., dat een buitengewone omstandigheid alsook de aanvraag 9bis ten gronde rechtvaardigt, terzijde geschoven en niet geanalyseerd, noch weerlegd. Daarom schenden de bestreden beslissingen artikel 9bis van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en het 'beginsel van de bewijskracht van de geschreven stukken' dat de verzoekende partij afleidt uit de artikelen 1319, 1320, en 1322 van het B.W.

De verzoekende partij betoogt verder dat het feit dat twee schoolgaande kinderen een humanitaire situatie uitmaakt die wel een buitengewone omstandigheid kan uitmaken, zoals blijkt uit de instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die werd vernietigd door de Raad van State maar waarvan de verwerende partij zich geëngageerd heeft om deze te blijven toepassen. Het enkele feit dat de kinderen van de verzoekende partij schoolgaand zijn, kan een buitengewone omstandigheid uitmaken. De verwerende partij eist ten onrechte van de verzoekende partij dat zij had moeten aantonen dat haar kinderen 'gespecialiseerd onderwijs' of een 'gespecialiseerde infrastructuur' nodig hebben. Daarom schenden de bestreden beslissingen artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Verder stelt de verzoekende partij dat men van haar niet kan verlangen dat zij het onmogelijke bewijst en haar regularisatieaanvraag in haar geheel diende geapprecieerd te worden door de verwerende partij, met name: de kwetsbaarheid van de verzoekende partij omwille van het feit dat zij van jongsaf aan het slachtoffer is geweest van slavernij, een gedwongen huwelijk, seksueel geweld, doodsb bedreigingen, en het risico het slachtoffer te worden van een eremoord, en bovendien de stukken van het administratief dossier zoals de brief van de sociaalassistent en van de behandelende arts. De verwerende partij diende deze aanvraag bovendien in het licht van de algemene situatie van vrouwen in Algerije te analyseren. De verwerende partij heeft nagelaten dit te doen en indien zij twijfelde bij de appreciatie van de elementen die de aanvraag van de verzoekende partij ondersteunen, had zij advies moeten vragen aan de Commissie van advies voor vreemdelingen. Zij heeft nagelaten dit te doen. Daarom schenden de bestreden beslissingen het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

De verzoekende partij kan niet met zekerheid uitmaken of haar aanvraag op grond van artikel 9bis onontvankelijk dan wel ongegrond zou zijn. Zij spreekt zichzelf echter onmiddellijk tegen waar zij stelt dat *“met betrekking tot een regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis tegenpartij steeds een dubbel onderzoek (dient) te voeren, enerzijds een onderzoek naar de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag of er m.a.w. buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de aanvraag in België te rechtvaardigen, en anderzijds een onderzoek naar de gegrondheid van de aanvraag. De buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde”*. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt onomstotelijk dat het bestuur besliste dat de elementen die de verzoekende partij aanvoert geen buitengewone omstandigheid uitmaken. De verzoekende partij maakt dus niet aannemelijk dat zij niet weet of haar aanvraag onontvankelijk dan wel ongegrond werd verklaard. Uit haar betoog blijkt duidelijk dat zij zelf weet dat het om de onontvankelijkheid van de aanvraag gaat.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan het motief van de bestreden beslissing, namelijk *“Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene; de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven.”* onderschrijven. De verzoekende partijen maken met hun loutere bewering dat *“de medische toestand van de eerste verzoekende partij wel degelijk een buitengewone omstandigheid kan uitmaken waardoor een regularisatieaanvraag in België kan ingediend worden, ook al bestaat er een aparte procedure voor medische regularisatie op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet”* niet aannemelijk dat voornoemd motief van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn. Dit motief wordt immers onderschreven door de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het Franstalig arrest dat de verzoekende partij aanhaalt, doet hier niets aan af.

De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissingen geen rekening houden met de brief van 25 juni 2010 van de sociaalassistent van de verzoekende partij, noch met het medisch attest van Dr. H.N. en dat het toepassingsgebied van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat nochtans verschilt van het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat nochtans het volgende motief: *“Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De brief van haar sociaal assistente d.d. 25.06.2010, de verschillende artikels over de situatie van Algerijnse vrouwen van onder andere Amnesty International en Human Rights Watch en het attest van Dr. H. N. d.d. 25.05.2010 werden niet weerhouden door de bevoegde instanties en kunnen dus niet als een persoonlijk bewijs dienen voor de door haar aangehaalde problemen”*. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestuur de aangehaalde elementen betreffende de vrees voor vervolging heeft onderzocht, doch hierbij van oordeel is dat deze problemen in het land van herkomst reeds het voorwerp (hebben) uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag. Dit motief wordt door de verzoekende partij niet betwist. Zij stelt enkel dat het onderzoek in het kader van artikel 9bis verschilt met dat in het kader van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Gelet op het feit dat de asielaanvraag van de verzoekende partij werd afgesloten, kan deze verwijzing van het bestuur niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd (RvS 5 april 2007, nr. 169.820). De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat het bestuur geen rekening zou gehouden hebben met de brief van 25 juni 2010 of het medisch attest van Dr. H.N. Uit het voornoemde motief blijkt immers dat dit wel degelijk het geval is.

De verzoekende partij betoogt verder dat het enkele feit dat de kinderen schoolgaand zijn een buitengewone omstandigheid kan uitmaken. De verwerende partij eist volgens haar ten onrechte dat zij had moeten aantonen dat haar kinderen ‘gespecialiseerd onderwijs’ of een ‘gespecialiseerde infrastructuur’ nodig hebben. De verzoekende partij beperkt zich in deze weer tot een loutere bewering zonder deze ook maar op enige concrete wijze hard te maken, laat staan op enige concrete wijze te onderbouwen. Verder betwist zij de volgende motieven ten aanzien van de scholing van de kinderen in het geheel niet: *“daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden”*, en *“Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was*

om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen". Deze motieven blijven dus staan. De loutere bewering van de verzoekende partij volstaat niet om aannemelijk te maken dat dit motief van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.

Voor zover de verzoekende partij betoogt dat de regularisatieaanvraag in haar geheel diende geapprecieerd te worden, en alle elementen met betrekking tot de problemen van de verzoekende partij in haar land van herkomst, en de stukken van het administratief dossier zoals de brief van de sociaalassistentente en de behandelende arts, moesten behandeld worden, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing, zoals hierboven ook al werd gesteld, wel degelijk een motief in die zin bevat, namelijk: *"Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De brief van haar sociaal assistente d.d. 25.06.2010, de verschillende artikels over de situatie van Algerijnse vrouwen van onder andere Amnesty International en Human Rights Watch en het attest van Dr. H. N. d.d. 25.05.2010 werden niet weerhouden door de bevoegde instanties en kunnen dus niet als een persoonlijk bewijs dienen voor de door haar aangehaalde problemen. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties"*. De verzoekende partij maakt dus niet aannemelijk dat het bestuur deze elementen niet in overweging heeft genomen. Daarom maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk dat het bestuur een advies had moeten vragen aan de Commissie van advies voor vreemdelingen.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC